

MINTTU HAPULI

Emil

sitruuna

Minttu Hapuli on kirjailija ja blogien kirjoittamisen pioneeri. Hapuli aloitti julkisen kotisivukirjoittamisen vuonna 1995 Siiveniskut-nimisellä sivustollaan. Selibaattipäiväkirjatosiosta syntyi myös samanniminen parisuhdepamflettiteos vuonna 2006, jonka kolme painosta ja pokkaripainos myytiin loppuun. Toinen teos *Tarot-tarinat* vuonna 2009 sisälsi lukuisia lyhytnovelleja tarot-korttien voimakorttien eri puolia kuvaillen ja palkittiin Tampereen kaupungin kirjallisen työn palkinnolla 2010.

Hapuli on pirkanmaalainen IT-asiantuntija kansainvälisessä teollisuusyhtiössä, elinikäinen feministi, tuore neuleaddikti ja intohimoinen sähköpyöräilijä. Hän rakastaa maapallon asukkaiden puuhien ja elämän seuraamista, ja siitä kirjoittamista.

Instagram: kirjailija_minttuhapuli

Facebook: Kirjailija Minttu Hapuli

<https://sitruunakustannus.fi/blogs/sitruuna-kustannuksen-kirjailijat/minttu-hapuli>

MINTTU HAPULI

Emil

sitruuna

Teksti © Minttu Hapuli, 2021

ISBN 978-952-7343-19-7

Sitruuna Kustannus Oy
www.sitruunakustannus.fi

Painettu EU:ssa, 2021

Yö huojuu, ylläni linnun siiveniskut. Huuto ei ole linnun vaan minun.

*En enää tiedä missä olen, en löydä polkua pimeässä.
Sattuu, tekee niin kipeää. Minä kuolen tänne.
Auttakaa.*

Niin kevyttä on pudota. Niin raskasta iskeytyä veteen.

Yksi henkäys vettä, ja kaikki on ohi.

Sinä kesänä

Martti

Nyt hän vasta oli tempun tehnyt! Hän oli suuttuttanut vaimon tosi pahasti. Rahat olivat olleet lompakossa eilen, Martti muisti laskeneensa ne. Kuka ne olisi vienyt, ellei Elisa? Olisihan Elisa voinut ne ottaa tarpeeseenkin, mutta Martti oli mennyt sanomaan pahasti. Oli tainnut syyttää varastamisesta.

Suuttumukseen alkoi sekoittua häpeää. Hän oli ollut niin varma, että lompakosta olivat rahat kadonneet, mutta ehkä se oli ollut sittenkin toissa päivänä ja kaupassa he olivat käyneet... milloin? Mitä enemmän hän asiaa ajatteli, sitä epävarmemmaksi kaikki muuttui. Miksi ihmeessä Elisa häneltä rahaa varastaisi?

Martin unetkin olivat sekaisin. Viime yönä hän oli paennut päälle kaatuvia kerrostaloja, joiden jokaisessa seinässä oli eri tapetti ja tapeteilla sokin sokin kuvia, jotka hän tunnisti mutta ei tiennyt mihin ne liittyivät. Hän oli jälleen vaihtanut pyjaman ja lakanan Elisalta salaa. Vai oliko se tänään? Se saattoi sittenkin olla eilisaamu.

Oli unia, joiden hän pelkäsi olevan totta, ja unia, joiden hän toivoi olevan totta. Oli tapahtumia, jotka hän muisti mutta jotka Elisa kiisti. Ja asioita, jotka Elisa väitti tapahtuneiksi, mutta hän ei niitä muistanut, vaikka kuinka pinnisti. Mistä voisi enää tietää, mikä tapahtui todella?

Elisa oli hänelle tosi vihainen. Hävetti; hän menisi Elisan luo ja sopisi riidan. Tohvelit, tuossa, ja takki... missäs takki oli? Hänen piti istahtaa hetkeksi verannan sohvalle. Yhtäkkiä kauheasti ramaisi, ikkunoista näkyi suurten haapojen latvusto. Hän katseli haavanlehtien havinaa tuulessa, ja lehti-en väike ja puutarhasta kuuluva saappaiden pehmeä töminä rauhoitti, silmät sulkeutuivat kuin itsestään. Leuka laskeutui rintaan, suu lopsahti hieman auki.

Unen repi riimustaan kauhistuttava ääni.

Mikä se oli? Oliko jollain hätä?

Martti kompuroi seisomaan. Missään ei näkynyt mitään. Sitten järveltä nousevaa rinnettä punnersi ylös Elisa. Mutta Elisan kasvot olivat väärät, toisen ihmisen kasvot, punaiset ja rumat. Kun Elisan suu aukesi, Martti tajusi, että hirvittävä ääni tuli Elisasta.

Martti säännähti sukkasillaan rappusille, ojensi kädet. *Her-
rajumala, Elisa rakas, mikä on? Tule tänne.* Mutta Elisa ei tullut.

Elisan huivi oli pudonnut, tukka sojotti, nenän alla oli räkää, suupielestä roikkui kuolaa. Hän peräännty, nosti kädet eteensä. Valittava ulina muuttui matalammaksi – sitten Elisa murisi.

Elisa murisi!

Elisa roiski suusta sylkeä ja kauheita sanoja. Mikä Elisalla oli? Martti yritti koskettaa, mutta Elisa kirkkaisi, kiersi hänet kaukaa ja syöksyi selän taakse, rymysi ovista sisään. Kolisi eteiseen ja tömisi rappuset yläkertaan.

Hän seisoj kylmillä rappusilla, hänen sisällään väreili jää. Miksi Elisa oli tuollainen? Ei tämä siitä rahasta voinut johtua!

Hän hengitti hitaasti sisään ja ulos. Nyt piti rauhoittua. Elisa oli sokissa, joten hänen piti tehdä tilanteelle jotain. Hän ravisteli päätään kuin poistaisi vettä korvistaan, kun vain ajatus toimisi paremmin.

Hän haki verannalta saappaat ja työnsi niihin jalkansa. Pihalla hän katseli ympärilleen, marssi rinnettä alas, näki Elisan ämpärit vesirajassa. Ne lojuivat kyljillään, ja tuuli käänteli niitä puolelta toiselle. Hän katseli rantavettä, katse tarttui johonkin. Siinä oli kaiken alku ja päätepiste, yhdessä silmällisessä.

Oliko tämä totta? Sävähdys kulki päälaelta varpasiin, hänen sisällään löi valtava patarumpu. Jalat antoivat periksi, hän keinahti märkään hiekkaan, katsoi kauheaa ihmettä rannassa nelinkontin. Oliko tämä paha uni? Tapahtuiko tämä todella? Mistä sen voisi tietää?

Hän sulki ja avasi silmiään, hengitti syvään, mutta näky oli joka kerralla sama. Lopullinen.

Aallot tönivät rannan kiviä, samassa rytmisä liikahteli nahkatakki ja valkoinen paitakangas. Kivien välissä sojotti sukkajalka. Rantavedessä kellui turvonnut mies. Kasvot olivat paisuneet, mutta mies oli edelleen kaunis. Tummat hiukset olivat kiertyneet hopeaisena pisaroivalle otsalle. Pitkät

silmäripset kimalsivat auringossa.

Martti painoi nyhkytyksen kämmeniinsä. Miten heidän nyt kävisi?

Ovella seisoivat vanhempi ja nuorempi konstaapeli, mutta molemmat näyttivät penkkaripäivän naamiaisasuista nulikoilta. Ottavat nykyään lapsia poliisiopistoon, Martti ajatteli ja halusi nähdä henkilökortit. Kortteja katsellessaan hän huomasi nuorukaisten ilmeistä, että oli tainnut ajatella ääneen. Sitä sattui nykyään turhankin usein.

Hän otti takin naulasta ja lähti näyttämään. Rannassa he kaikki olivat kovin vaitonaisia, katselivat vain. Neljä hiljaisista miestä, Martti laski. Yksi uinui ja kolme katsoi... nyt piti keskittyä.

– Pitäisiköhän teidän soittaa... joku auto?

– Tässä menee nyt vähän aikaa. Ei saada kuljetusta saman tien paikalle.

– Eikö ambulanssi hakisi?

– Ambulanssi ei kuljeta ruumiita.

– Mutta kuoleehan ambulansseihin ihmisiä, joka päivä!

– Ambulanssiin mennään aina elävänä. Ruumiit hakee siihen tarkoitettu auto.

Martti mietti, eikö hän vain ollut tiennyt. Vai muistanut? Ei hän kuolleita ollut hoitanut, eläviä vain. Kuolleet oli hoitanut joku muu, mutta olisihan hänen pitänyt kai tietää, mitä niille tehtiin.

Toinen mies kuvasi puhelimella rantaa. Toinen soitti jonnekin ja puhui puhelimeen *vesiruumiista*. Sanasta tuli Martille vilu.

Paljon kysymyksiä: milloin, monelta, kuka, tunneteko. Martti vastaili mitä osasi: tänään, aika tarkkaan kello siinä ja siinä, vaimo löysi, eipä tunneta.

– Ei täällä rannassa ole käynyt ketään muita, Elisän ämpäritkin ovat vielä tuossa. Emme tietenkään ole koskeneet vainajaan. Elisaa saatte haastatella myöhemmin, hän on sokissa ja lepää...

Martti yritti olla katsomatta, mutta jäi tuijottamaan ruumista kesken lauseen. Häntä yökötti ja palelsi. Hän työnsi käsiään taskuihin, ettei niiden vispaus näkyisi.

– Mitäs jos menisitte rouvan seuraksi, tässä menee nyt jonkin aikaa. Ilmoittakaa, jos olette lähdössä jonnekin.

Miehen äänensävyistä ymmärsi, ettei ulkopuolisia seisokelijoita kaivattu. Martti kiipesi rinteen harjalle ja jäi siihen patsastelemaan. Sai kai sitä omalla tontilla seistä.

Poliisit kuvasivat paikkaa, keskustelivat vaimealla äänellä ja soittivat puheluita katse tiukasti rantavedessä kelluvassa ruumiissa. Martti olisi halunnut kuulla, mitä he puhuivat, mutta ei voinut palata takaisin rantaankaan. Ei kai tässä siten. Hän maleksi vastahakoisesti verannalle.

Talo oli väärällä tavalla hiljainen, se soi yhtä ainutta säveltä. Se vilutti häntä enemmän kuin sana *vesiruumis*.

Hän kiipesi yläkertaan, katsoi makuuhuoneen ovelta peiton alle vaipunutta vaimoan. Elisän kasvot olivat itkunsohjoiset, unen pehmentämät. Yöpöydällä oli rasia diapameja.

Hän olisi halunnut lohduttaa Elisaa, puristaa tätä itseään vasten, mutta hän ei uskaltanut herättää, ei edes mennä lähemmäs. Elisa oli murissut hänelle, se muutti kaiken.

Hiljaa hän laskeutui portaat alakertaan ja teki voileivän. Hän ei halunnut istua yksin ison keittiöpöydän ääressä, vaan asettautui verannan nojatuoliin. Seuraavaksi hän havahtui koputukseen; hän istui yhä nojatuolissa puoliksi syöty leipä sylissään, voipuoli alaspäin, tietenkin. Ovella koputteli poliiseista se vanhempi.

– Pääsevät vasta iltapäivästä, niillä on ruuhkaa.

– Miten ruumisautoilla voi olla ruuhkaa?

– Ohitustiellä on ollut isompi kolari. Tekniikka tulee varmuuden vuoksi tutkimaan paikan paremmin, joten he pakkaavat uhrin ruumisautoon. Me jäämme tänne odottamaan.

Ei tilanne siitä miksikään muuttuisi, joten Martti voisi yhtä hyvin olla vieraanvarainen.

– Meillä on siellä saunavajassa tuoleja, saatte ottaa. Ja pari vilttiä. Terassilla saatte tuulensuojaa, jos alkaa paleltaa. Voin keittää kahvitkin, jos kelpaa. Tulette vain sanomaan sitten.

Myöhemmin iltapäivällä pihaan ajoi tavallinen harmaa pakkettiauto. Kun takaovet avattiin, tavallisuusharha katosi: auton sisällä oli steriili metallirakenne ja teräslavetit kalmojen

kuljetukseen. Martti katseli sisään uteliaana – tuollaiseenko autoon hänet pakattaisiin, jos hän tekisi sen, mitä oli monesti ajatellut?

Kun ruumispussia kantavaa lavettia työnnettiin pakettiauton hämääseen ja pariovet suljettiin, Martti katseli portailta. Hänen kurkkuaan kuristi. Marttia pyydettiin olemaan puoli-soineen tavoitettavissa, joku tulisi vielä huomenna käymään ja keskustelemaan. Hän nyökkäsi ja katseli ympärilleen puutarhassa, puutkin roikottivat oksiaan jaksamatta edes liikahtaa tuulenpuuskassa. Autojen äänien kadottua kuulumattomiin hän sulki silmänsä aivan kuin olisi vain hädin tuskin jaksanut elää tähän hetkeen eikä yhtään pidemmälle. Rappuset olivat kylmät istua, mutta ei hänestä ollut siirtymään sisällekään.

Elokuun päivä hämärtyi nopeasti. Elisasta ei ollut koko päivänä kuulunut mitään. Jos kaikki olisi kuten ennen, he sytyttäisivät lyhtyjä keinun luo ja portaille. Nyt Martti seisoi pimentyvällä verannalla ja empi, voisiko yläkertaan mennä. Hän kiipesi pari porrasta, mutta sitten alkoi ahdistaa liikaa. Niinpä hän istui mitääntekemättömänä hiljaisessa keittiössä, sitten olohuoneessa ja lopulta työhuoneen sohvalla. Hän torkahteli ja heräili, nuokkui puolivalveilla. Hereillä ajatukset kiersivät ahdasta kehää, unet olivat säröileviä.